

ци, полиция! Елате тукъ да присъдимъ!
Събраха се, решаваха, решаваха — ни-
що не можеха да измислятъ.

— Ехъ, всички сте прости глави! —
ядоса се Глигантъ. — Я да бѣше тукъ кума
Лиса, триста хитрини щѣше да измисли
досега!

— Господарю, — обади се глиганката.
— Не може ли да изкопаешъ дълбока яма,
да подмамимъ Лисана вжтре и да я оста-
вимъ да пукне тамъ отъ гладъ?

— Вѣрно, жено! Браво, ти си била по-
умна глава отъ насъ! — Ехей, де сж точи-
ларитѣ? Я пригответе точилото, да си на-
точа зурлата, че страшно копане ще падне!

Уловиха точилото две прасета, пригрови
зурла Глигантъ, ала тъкмо да почнатъ,
той ги спрѣ.

— Стой! Грухъ, грухъ, грухъ! Ами като
изкопая ямата, после какъ ще излѣза азъ
отъ нея, а?

— А! А! А!.. Видишъ ли! Ето ти беда!
Събраха се пакъ да решаватъ.

Тогавя Заю-баю засука мустакъ и рече:

— Ваша Свѣтлость, искамъ думата!

— Грухъ, грухъ! Давамъ ти я! Казвай!

— Уважаемо събрание! — почна Заю.

— Знамъ единъ запусѣлъ кладенецъ. Ще
направимъ капанъ отгоре му и тамъ ще я
примамятъ яребичкитѣ!